2 Δεκεμβρίου 2023

Ο όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης· ο διορατικός και θαυματουργός (1906 – 2 Δεκεμβρίου 1991)

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες / Συναξαριακές Μορφές

έναν όσιο ο οποίος ζούσε ανάμεσά μας πριν από τρεις δεκαετίες· είναι ο **όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης**.

Ο άγιος αυτός γέροντας φανερώνει σε όλους μας ότι κάθε εποχή η Εκκλησία έχει μέσα της ξεχωριστούς ανθρώπους και διαψεύδει εκείνους που θεωρούν ότι μόνο τα παλιά χρόνια ζούσαν άγιοι. Ο άγιος Πορφύριος έζησε μέσα στον κόσμο και σήμερα ζουν και μιλούν γι΄ αυτόν πολλοί άνθρωποι που τον γνώρισαν από κοντά. Έτσι, γνωρίζουμε πολλά για τη ζωή τους μέσα στον κόσμο, που είναι γραμμένα σε βιβλία. Πρέπει να γνωρίζεις ότι κάθε άγιος που έχει την προσωνυμία «όσιος», ήταν στη ζωή του μοναχός, καλόγερος. Σε πολλές περιπτώσεις, όπως και του αγίου που γιορτάζουμε σήμερα, ήταν και ιερομόναχος, δηλαδή είχε δεχθεί το μυστήριο της ιεροσύνης.

Όπως ακόμη, πιθανόν, πρόσεξες, δίπλα στο όνομά του υπάρχει η διευκρίνιση «**Καυσοκαλυβίτης**». Δεν πρόκειται για το επίθετό του, αλλά προσδιορίζει το μέρος εκείνο στο οποίο έγινε μοναχός, αλλά και έφυγε από τον κόσμο αυτό. Τα Καυσοκαλύβια είναι μια περιοχή στα νότια του Αγίου Όρους. Ακόμα, η Εκκλησία μας αποκαλεί τον Άγιο με τα προσωνύμια «**διορατικό**» αλλά και «**θαυματουργό**». Για να δούμε με συντομία γιατί συμβαίνει αυτό.

Ο άγιος Πορφύριος γεννήθηκε το 1906 στην Εύβοια και στο βάπτισμα του δόθηκε το όνομα Ευάγγελος. Ήταν περίπου 16 χρονών όταν πήγε στα Καυσοκαλύβια, και άρχισε την υπακοή της μοναχικής ζωής κοντά σε δύο γέροντες. Δέχτηκε τη μοναχική κουρά και άλλαξε το όνομά του, όπως συμβαίνει σχεδόν σε όλους τους νέους μοναχούς , που αφήνουν τον κόσμο και εγκαθίστανται στο Άγιο Όρος· τώρα ονομαζόταν Νικήτας.

Μια μέρα, που οι γεροντάδες του έλειπαν, βγήκε από την εκκλησιά και κάθισε να τους περιμένει. Πήγε και κάθισε στην πεζούλα κι αγνάντευε από κει τη θάλασσα. Ήταν η ώρα που συνήθως έρχονταν κι ο πάτερ Νικήτας άρχισε να τους γυρεύει με το βλέμμα του. ψάχνοντας τις φιγούρες τους ανάμεσα στων μονοπατιών τα βράχια.

Στην πρώτη κιόλας ματιά τους είδε. Ήταν φορτωμένοι και οι δυο τους και κατέβαιναν τα «Μαρμαρένια τα σκαλιά», πηγαίνοντας προς το κελί τους. Ο πάτερ Νικήτας πετάχτηκε πάνω απ΄ τη χαρά του.

– Έρχονται στα «Μαρμαρένια τα σκαλιά», φώναξε κι έκαμε να φύγει τρέχοντας για να τους ανταμώσει, για να τους ξεκουράσει από το βάρος που κουβαλούσαν, μα δεν πρόλαβε δυο βήματα να κάνει και, σαστισμένος, στάθηκε εκεί που ήταν.

– Στα «Μαρμαρένια τα σκαλιά»; αναρωτήθηκε μονάχος. Μα τούτα βρίσκονται πίσω από το βουνό κι εγώ τα βλέπω μπρος μου ολοκάθαρα, λες και γίνηκαν οι βράχοι διάφανοι σαν τζάμι.

Ο πάτερ Νικήτας άλλη σκέψη δεν έκανε, άλλη λέξη δεν είπε, παρά άρχισε να τρέχει όσο μπορούσε πιο γρήγορα, για να τους ανταμώσει. Μια κοίταζε ζαλισμένος τα πόδια του, να δει αν πατούνε στου μονοπατιού τον δρόμο, και την άλλη, όταν σήκωνε το κεφάλι, έβλεπε τους γέροντές του πού ακριβώς ήταν.

Πρώτος τον είδε να έρχεται από μακριά ο παπα-Ιωαννίκιος.

– Με τη μυρωδιά μάς κατάλαβε ότι ερχόμαστε κι άνοιξε τα φτερά του να μας προλάβει; είπε ξαφνιασμένος.

Ο πάτερ Νικήτας έσκυψε λαχανιασμένος και πήρε την ευχή τους και μεμιάς φορτώθηκε στους δυο του ώμους τα δισάκια τους. Άρχισαν οι τρεις τους να προχωρούν στο στενό το μονοπάτι.

-– Πώς το ήξερες ότι ερχόμαστε, του λέει ψιθυριστά ο παπα-Παντελεήμων.

– Γέροντα, δεν ξέρω πώς α σου το εξηγήσω. Ενώ ήσασταν πίσω από το βουνό, εγώ σας είδα φορτωμένους να κατεβαίνετε στα «Μαρμαρένια σκαλοπάτια» κι έτρεξα. Το βουνό ήταν σαν τζάμι κι έβλεπα από πίσω.

Ο πνευματικός, δίχως να σηκώσει το κεφάλι του από το μονοπάτι και δίχως το βήμα του να χαλάσει, του απάντησε:

– Καλά, καλά, μη δίνει σημασία σ΄ αυτά. Ούτε και να το πεις πουθενά.

Κι άλλα τέτοια «διορατικά» φαινόμενα φαίνεται πως του συνέβαιναν.

Κατά την προσταγή του γέροντα ο πάτερ Νικήτας δεν τα έδινε σημασία. Μονάχα έμαθε σιγά-σιγά να ζει μ΄ αυτά κι όλα να του φαίνονται απλά και φυσικά όσο απλή και φυσική ήταν η παρουσία του Θεού στη ζωή του. Κι ας νικούσε με τούτα τα χαρίσματα τη φύση, τον χρόνο, τα γενούμενα του σήμερα, του χθες, του αύριο.

ίσω στην
ς και πήρε
χαρίσματα
μολογηθεί

έγινε εφημέριος σ΄ ένα παρεκκλήσι της Αθήνας, στην Πολυκλινική κοντά στην πλατεία της Ομόνοιας. Έμεινε εκεί περισσότερο από 30 χρόνια, εξομολογώντας ενισχύοντας αλλά και θεραπεύοντας, με τη χάρη του Θεού, αυτούς που προσέρχονταν για παρηγοριά, ακούγοντας τη φήμη του, που ολοένα εξαπλωνόταν. Γι΄ αυτό και τον αποκαλούμε «ιαματικό» και «θαυματουργό». Να ένα από τα πολλά θαύματα, έτσι όπως το διηγείται ο άνθρωπος που το έζησε.

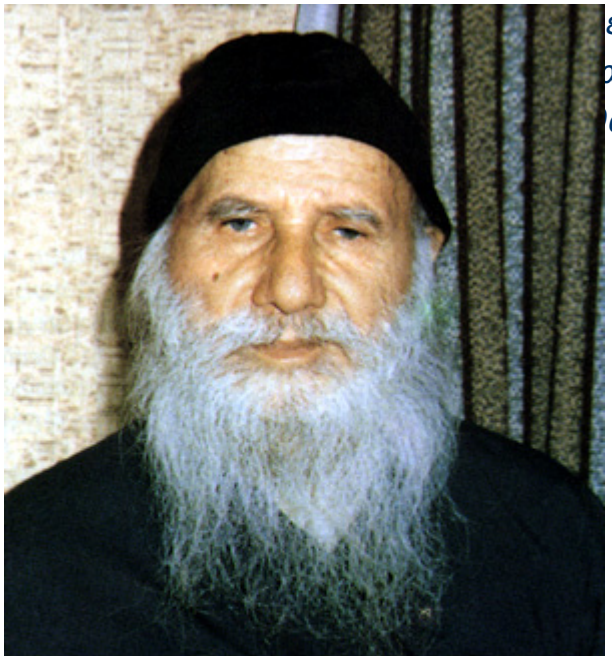
Ο γιος μου γεννήθηκε πρόωρα και είχε σοβαρό αναπνευστικό πρόβλημα. Έτρεξα αμέσως στον Γέροντα, για τον οποίο είχα ακούσει τόσα και τόσα εκπληκτικά πράγματα και του ζήτησα να μεσιτεύσει στον Θεό να δοθεί μια λύση στο πρόβλημα του παιδιού μου. Μπαίνοντας στο δωμάτιο όπου βρισκόταν, ένιωσα ότι βρισκόμουν μπροστά σ΄ έναν άνθρωπο ο οποίος ζούσε κατά Θεόν. Του είπα το πρόβλημα κι αυτός αμέσως μου είπε:

– Να πας αυτή τη στιγμή να βρεις τους γιατρούς και να τους πεις ν΄ αφήσουν το οξυγόνο στο παιδί σου, να μην του το αφαιρέσουν. Πάντως το παιδί σου θα γίνει καλά, δεν θα πάθει απολύτως τίποτε.

Πράγματι, είπα στην προϊσταμένη ν΄ αφήσουν το οξυγόνο. Η απάντησή της ήταν:

– Αυτό είναι δουλειά δική μας. Εμείς γνωρίζουμε πόσο πρέπει ν΄ αφήσουμε το οξυγόνο στο παιδί και πότε πρέπει να το αφαιρέσουμε.

Το είπα και στον γιατρό, ο οποίος συμφώνησε με την προϊσταμένη. Πήγα σπίτι μου και στις δωδεκάμισι το βράδυ με ειδοποίησαν να πάω επειγόντως στο νοσοκομείο, γιατί η κατάσταση της υγείας του παιδιού μου ήταν πολύ σοβαρή. Εκεί μου ανακοίνωσαν ότι το παιδί μου είχε αιμορραγία στους πνεύμονες κι ότι οι γιατροί δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε. Κι αυτό έγινε διότι είχαν αφαιρέσει το οξυγόνο από το παιδί, παρά το ότι τους είχα παρακαλέσει για το αντίθετο. Έτρεξαν τότε οι συγγενείς μου, που ήταν εκεί, έφεραν έναν ιερέα, βαπτίσαμε στο παιδί στον αέρα και του δώσαμε το όνομα του αγίου Στυλιανού.

εκείνη τη στιγμή το παιδί μου έγινε τελείως αι το δεύτερο, που μου είπε ο Γέροντας: «Το α πάθει τίποτε».

έζησε με πολλές ασθένειες. Αλλά πάντα ήταν στη διάθεση όσων έρχονταν και ζητούσαν τη βοήθειά του. Να πώς μας μεταφέρεται μια διήγηση του Οσίου:

Ήλθε και με συνάντησε μια άγνωστη, ευγενική κυρία. Μόλις με είδε με ρώτησε: «Εσείς είστε ο πατέρας Πορφύριος;». Και με το «ναι» που της είπα, έπεσε τα πόδια μου, τα αγκάλιασε σφιχτά και άρχισε να τα φιλάει! Και με κλάματα και ικετευτικές φωνές, που ακούγονταν σε μεγάλη απόσταση, ζητούσε να της κάνω καλά το ετοιμοθάνατο παιδί της! Ήταν τέτοιες οι φωνές της γυναίκας, που ράισαν την καρδιά μου! Η πίστη της ήταν τόσο μεγάλη, που με έκανε να δακρύσω από τη συγκίνηση! Έτσι αυθόρμητα, χωρίς καν να το σκεφτώ, σήκωσα ψηλά τα χέρια μου και ζήτησα από τον Κύριο να τη λυπηθεί και να θεραπεύσει το παιδί της. Η απάντηση ήταν άμεση και θετική! «Σήκω», της λέω. «Μην κλαις. Το παιδί σου έγινε καλά! ». Εκείνη όμως εξακολουθούσε να φιλά τα πόδια μου και να με ικετεύει να θεραπεύσω το παιδί της. Δεν εννοούσε να σταματήσει με τίποτε. Κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες να την πείσω ότι το παιδί της είχε γίνει καλά, αλλά του κάκου... Εκείνη φώναζε πιο δυνατά: «Άγιε πατέρα, σώσε το παιδί μου! Το πήγα σε όλα τα κράτη του κόσμου, στους καλύτερους καθηγητές, στα μεγαλύτερα νοσοκομεία και κανείς δεν μπόρεσε να το γιατρέψει. Κανείς δεν μπόρεσε να μου δώσει ίχνος ελπίδας για ζωή! Όλοι μου είπαν ότι σύντομα θα πεθάνει... Το παιδί μου πεθαίνει! Βοήθησέ το, Άγιε του Θεού!».

Όταν την είδα σ΄ αυτήν την κατάσταση, τη λυπήθηκε η ψυχή μου. Έσκυψα και την έπιασα από τους ώμους και με όλη μου τη δύναμη προσπάθησα να τη σηκώσω όρθια, μα στάθηκε αδύνατο. Στο μεταξύ της επαναλάμβανα ότι το παιδί της έγινε καλά. Εκείνη δεν άκουγε, επειδή έκλαιγε και φώναζε συνεχώς. Ίσως και να μην πίστευε ότι της έλεγα αλήθεια. Και μάλλον το δεύτερο συνέβαινε. Γιατί όταν με τη φώτιση του Θεού ανέφερα και το όνομα του παιδιού της, που ούτε το γνώριζα ούτε μου το είπε κανείς, τότε σηκώθηκε αμέσως επάνω και μου φιλούσε τα χέρια και συνεχώς με ευχαριστούσε με δάκρυα που έτρεχαν ποτάμι από τα κατακόκκινα μάτια της.

Πράγματι, το θαύμα έγινε! Το παιδί της είχε γίνει καλά. Όταν επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη, βρήκε το παιδί της υγιές! Οι γιατροί που το εξέτασαν, το βρήκαν εντελώς καλά! Η ασθένειά του είχε εξαφανιστεί. Το παιδί έζησε! Οι γιατροί παραδέχτηκαν ότι είχε γίνει μεγάλο θαύμα.

Εκατοντάδες είναι τα περιστατικά θεραπείας που είναι καταγεγραμμένα από αυτούς που ευεργετήθηκαν και θεραπεύτηκαν από την ενέργεια της Χάριτος που ενεργούσε μέσα από αυτόν τον Άγιο Γέροντα. Κι όμως, αυτός που βοηθούσε όλους αυτούς που προσέτρεχαν δεν θέλησε να προσευχηθεί ποτέ για την θεραπεία των δικών του ασθενειών. Μάλιστα, τα τελευταία χρόνια της ζωής του ήταν τυφλός.

Το 1991, ίσως προγνωρίζοντας ότι έφτανε το τέλος της επίγειας ζωής του, θέλησε να μεταφερθεί στα Καυσοκαλύβια, εκεί όπου είχε αρχίσει τη μοναχική ζωή του. Σύμφωνα με την επιθυμία του η κοίμησή του ανακοινώθηκε μετά την ταφή του. Έφυγε από τον κόσμο αυτόν ψιθυρίζοντας: «Ἵνα ὦσιν ἕν», που θα πει «να είναι

του 1991.

*Άκουσε ένα από τα πολλά απολυτίκια που έχουν γραφεί για τον άγιο Πορφύριο. Είναι σε απλή γλώσσα και θα καταλάβει ς τι λέει. Περιέχεται στο cd «**Ονειρεμένα κι άγια**» του Βασίλη Χατζηνικολάου.*

%apolytikioagiouPorfyriou%

Η ζωγραφιά του αγίου Πορφυρίου είναι του Κωνσταντίνου Δημητρέλου και βρίσκεται στο βιβλίου της Άννας Ιακώβου «Ήταν κάποτε παιδιά... Ο γέρων Πορφύριος». Από το ίδιο βιβλίο προέρχεται και η πρώτη από τις τρεις διηγήσεις από τη ζωή του Οσίου.

Οι δύο επόμενες διηγήσεις περιέχονται στο βιβλίο «Ανθολόγιο θαυμάτων Αγίου Πορφυρίου» -Εκδόσεις «Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος»-Μήλεσι.